

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Femtonde kapitlet – i vilket Zeke åter träffar Rudolf och får lära sig att gå

På onsdagen ångrade jag att jag satt upp mig för en mentorsperiod hos Rudolf. Det var framför allt när jag stod vid Minuten och tog ut tusen spänn som det kändes surt. Tusen spänn för att gå och gnälla om hur dåligt jag mårde och sedan komma fram till att jag hade störningar i orala eller anala eller genitala fasen och att alla mina problem berodde på att jag var skilsmässobarn och att jag saknade farsan och ville ha sex med morsan och att mina mardrömmar berodde på en traumatisk upplevelse när jag var barn och hade kissat i sängen och vi var tvungen att kasta min plyschkanin ”Pelle” för att han luktade piss. Eller något sånt. Fast den här Rudolf verkade ju inte passa in i schablonbilden av en psykoanalytiker eller psykiatriker eller vad han var. Han hade ingen schäslong som man skulle ligga på, han rökte inte pipa och han bröt inte på tyska. Han var en fet slusk i mjukisbrallor. Jag tittade på visitkortet där han skrivit upp datum och tid för dagens besök. Bredvid en ful streckgubbe som slog ihop klackarna stod det ”Livet är enkelt att leva”. Jamen, då var ju allt löst. Rudolf Österlid HB, fysioterapi, psykoterapi, rådgivning. Den här killen kunde visst allt.

– Men om du nu är så jävla skeptisk, varför går du dit, frågade jag mig själv.

– Skit du i det!

– Hej. Välkommen in.

– Tack, tack.

Vi slog oss ner i samma stolar som förra gången.

– Hur har veckan varit?

Det var en enkel fråga men för mig var den svår att svara på. Den hade väl varit som alla andra veckor. Tråkig. Sju dagar som gått och fört en lite närmare döden.

– Jag vet knappt faktiskt. Jag kommer nog inte ihåg. Jo, förresten. Jag har blivit uppsagd från jobbet.

– Jättebra.

– Jaha? På vilket sätt då?

– Det var inte det du ville göra, men du var för feg för att sluta.

Även om han satt och gissade så gissade han ganska bra. Det måste jag säga.

– Det kanske ligger något i det, sa jag.

– Jag tänkte att vi skulle lära känna varandra lite bättre idag. Så jag vill be dig att berätta lite om din uppväxt.

Så, nu började det. Barndomsminnen, trauman, ”buhu, jag fick inte leka med mitt bajs”.

– Okej. Vad ska jag säga om den? Jag är uppväxt utanför Malmö, i en av kranskommunerna. Mina föräldrar skildes när jag var liten. Jag har en storasyster som bor i USA. Morsan dog för några år sedan. Cancer.

Jag försökte att bara meddela fakta. Om jag höll mig till det så skulle det nog gå bra. Jag hatade att prata om mig själv.

– Har du kontakt med din pappa?

– Nej.

– Har du någon flickvän?

– Nej.

Det blev tyst en ganska lång stund. Han väntade väl ut mig. Jag väntade ut honom. Men han vann. Jag tänkte samma mening om och om igen i ett par minuter. Till slut sa jag det högt.

– Jag är en mycket ensam människa.

Satan också. Tårar på väg. Klump i halsen. Jag stirrade ut genom fönstren. Ut på husen på andra sidan torget. Jag lät händerna hänga rakt ner längs fätöljens sidor. Naglarna snuddade vid golvet. Jag hade fan ingen lust att sitta här och böla framför en främmande man. Ögonen blev glansiga, det kände jag, men om jag spärrade upp dem så mycket som möjligt så kanske de skulle torka hinna torka innan de svämmade över. Rösten darrade, underläppen darrade. Det kunde jag inte göra något åt. Men det skulle fan i mig inte rinna några tårar på mina kinder om jag kunde hjälpa det. Där gick gränsen.

Rudolf ställde inga fler frågor. I stället började han berätta om sig själv igen. Det kändes lite märkligt. Vem var det som var terapeut egentligen? Men samtidigt kändes det skönt att höra honom prata. Trots att det mest var hemsgheter han satt och berättade om så pratade han i lätt ton, nästan lite muntert.

– Man kan säga att du och jag har olika problem med våra pappor. Min pappa har exempelvis skjutit på mig två gånger.

Det hade jag ju hört, men han gillade visst att berätta om det. Det var ju onekligen lite exotiskt.

– Din pappa lämnade dig, men det betyder inte att han inte älskade dig. För mig var det tvärtom. Min pappa har massor av barn. Jag har tolv syskon. Men de flesta fick inte växa upp hemma utan han skickade bort dem. När vi var riktigt små så lyfte han upp oss och tittade på armar och ben för att se om man hade anlag att bli cirkusartist. Hade man inte det så fick man

bo någon annanstans. Men jag var en av dem som fick stanna kvar. En gång när jag övade på att slå bakåtvoltter på en hästrygg och det inte gick så bra så hissade han mig fyra meter upp i luften i säkerhetslinan och sen bara släppte han så att jag föll till marken och bröt hur många ben i kroppen som helst. Men jag har förlåtit min pappa för allt han har gjort mot mig. Det är därför jag kan sitta här och hjälpa andra. Jag hade ingen bra barndom, men jag har förlåtit min pappa.

Jag visste inte om jag skulle tro på vad han sa. Men det kändes som om det kvittade. Det var en bra historia. Men det fick mig att känna att mina egna problem inte var så intressanta längre. Var det någon som skulle sitta och böla så var det väl han.

– Okej, ska vi titta lite på din rygg? Börja du klä av dig så ska jag sätta på elementet.

Jag strippade och la mig på mage på britsen. Varmluftselementet blåste skönt åt mitt håll. Han strök med händerna över ryggen och benen. Klämde lite här och var.

– Höftlederna sitter som de ska i alla fall. Men du är väldigt kall om benen vilket beror på att du har dålig blodcirkulation där. De närmaste två veckorna ska du helst inte äta någon röd mat. Inga tomater, ingen röd paprika och inget rött kött. Är det några problem?

– Nej, det är lugnt.

Han hade lite dåligt minne tydligen. Kom inte riktigt ihåg vad han sagt förra gången.

– Sedan vill jag att du promenerar mycket. Det är bra för att få igång blodcirkulationen. Du har ju väldigt spinkiga ben. Din överkropp är bra, men allt under skrevet får liksom inte någon näring. Det beror på att du är sexuellt blockerad. Men det är inga problem. Det kommer vi att ta hand om.

Den här killen kunde verkligen vräka ur sig en massa dynga och sedan bara låtsas som ingenting. Vadå sexuellt blockerad? Det kunde inte finnas någon på detta jordklot som tänkte mer på sex än jag gjorde. Jag fick för fan fler utlösningar om dagen än en dubbelarbetande porrskådis.

– Nu ska vi se hur du går. Upp och stå är du snäll.

Jag kände mig mycket mer avklädd när jag stod upp än när jag låg på britsen. Vanligtvis gick jag med händerna i byxfickorna men nu hade jag ingenstans att göra av dem. Till slut la jag armarna i kors.

– Vi går ut i hallen så får vi lite mer plats. Gå ner till andra änden och tillbaka.

Fan vad dumt det kändes. Kunde jag inte ha fått ta på mig först åtminstone? Jag tyckte att jag gick helt stelt. Det var svårt att gå när man tänkte på vad man gjorde. Vänster ben, sen höger ben. Armarna som en jävla tennsoldat. Jag försökte slappna av men det var inte direkt någon

avslappnande situation att någon annan glodde på en när man gick halvnaken fram och tillbaka i en hall som någon slags privat underklädesmannekäng.

– Gå en gång till och lyssna varje gång du sätter ner fötterna.

Jag gick en gång till. Jag lyssnade varje gång jag satte ner fötterna.

– Hör du hur det smäller?

Ja, det gjorde jag faktiskt. Det smällde som fan för varje steg.

– Det är för att du bara landar hårt på hälen. Som du går så är det inte konstigt att du har ont i ryggen. Hur mycket väger du?

– Sextiotre kilo kanske. Jag vet inte.

– Varje gång du sätter i hälen på det sättet så får ryggraden ta emot en smäll som motsvarar en jordbävning. Det är en femma på Richterskalan varje gång du tar ett steg. Rakt upp i ryggen.

– Men hur ska man gå då?

– Jag ska visa. Jag väger nästan hundra kilo men jag går mycket tystare än du.

Det gjorde han faktiskt. Jag kunde inte fatta att han kunde se så lätt ut fast han var så tjock.

– Ser du att jag landar på hälen, men sen rullar jag längs utsidan av foten och över tårna. Det är så du ska gå. Prova!

Jag gick en vända till. Det kändes lite annorlunda. Men fortfarande jävligt dumt. Det började bli svalt att springa omkring i kalsingarna.

– Bättre, sa Rudolf. Du får i läxa till nästa vecka att gå långa promenader och öva på detta.

Vi gick in i mottagningsrummet igen. Varmluftselementet surrade fortfarande så där var betydligt behagligare temperatur.

– Ställ dig här framför mig, sa Rudolf och satte sig i sin stol. Märker du att du står och hänger på ena benet.

– Ja.

– Det är okej. Men du måste trycka fram höften. Det är likadant när du går. Höften ska fram. Du står och pikar precis som om du försöker gömma snoppen. Fram med den. Visa vad du har! Nämen, ärligt talat. Du har hela tyngden på hälen. Helst bör du försöka att stå med lika mycket vikt på båda benen men det är okej att hänga på det ena bara du trycker fram höften. Jag visste inte om han hade någon aning om vad han snackade om, men det kändes som om han hade en poäng med vad han sa. Fast det där med jordbävningen. Vem hade räknat ut det? Skit samma. Man fick nog ta allt vad Rudolf Österlid sa med en liten nypa salt. Det var okej för mig. Han var inte tråkig i alla fall.

På väg därifrån gick jag inom minneslunden där morsan låg. Mormor och morfar också för den delen. Jag brukade nästan aldrig gå dit. Jag kände inte att det var där de fanns. Men ibland gick jag förbi. Nu tog jag en runda runt gräsmattan. Försökte rulla över foten och trycka fram höften.

– Mor, mor, kolla på mig mor, tänkte jag. Kolla vad jag kan.

Jag hoppades att hon skrattade någonstans. Ibland tänkte jag att hon kanske kunde se mig från andra sidan, så att säga. Fast då hoppades jag att hon tittade bort ibland. Det var ingen rolig tanke att man aldrig skulle få vara ifred för de döda. Att hon satt och tittade på när jag gjorde skamliga saker till exempel. Fast hon var alldeles för snäll för det. Om de döda kunde se oss så hade de säkert överseende med vad vi stackars levande höll på med.

Jag fortsatte ut på S:t Knuts väg. Fan vad det var jobbigt för vaderna att gå på det här sättet. Gjorde jag fel eller var jag bara svag? På andra sidan gatan gick en svartklädd tjej med en liten brun hund. Hon tittade bort mot mig. Jag undrade om det var för att jag gick konstigt eller om hon trodde att jag var ute efter att ragga upp en prostituerad. Men vem hade någonsin plockat upp en hora till fots? Dessutom var det länge sedan S:t Knuts väg var det stora horstråket. Det var förbjudet att köra där på kvällar och nätter. Genierna på kommunen trodde kanske att prostitutionen försvann på det sättet. I stället hade den flyttat upp på Celsiusgatan, så då blev det förbjudet att köra där efter 21.00. Nu drog tjejerna sig visst bort på andra sidan Nobelvägen, bort mot industritomterna. Efter sexköpsförbudet försvann de ”trevliga” torskarna hade jag läst. Kvar fanns de farliga svinen som bara de desperata narkomanerna åkte med. Det var sånt här som gjorde mig så jävla låg. Var det någon som verkligen trodde att problemen försvann genom att man stängde en gata för trafik under nätterna? Var det någon som frågade sig varför brudarna gick på gatan? Alla åtgärder verkade sättas in när det redan var för sent. Frågan var ju varför någon var så jävla dum att man började knarka. Men det var ju lättare att vråla på fler poliser än att skapa ett samhälle där folk inte behövde bedöva sinnena med kemiska substanser.

På tegelmuren som gick längs trottoaren hade någon sprejat ”Tårsklakt”. Det var ju ett förslag. Men ”tårsk”? Hur kunde det komma sig att ingen av de där palestinasjalarna som sprang omkring på nätterna och sprejade ner stan med sina slagord hade lärt sig stava? Det förtog lite av effekten. Men världen var full av dumskallar.

– Vad fan tog jag inte cykeln för?